

TE AKINEK KEZE AZ ENYÉMNÉL HAMVASABB

Te akinek keze az enyémnél hamvasabb
és bölcsességed a gondtalan derű.
Te aki homlokán a kínzó magányt
nálam hamarabb felismered,
és a tétovázás lassú árnyait
úgy tünteted el arcáról
mint ahogyan a tavaszi szellő
a dombok felett úszó felhőkét.

Ha ölelésed lelkesíti szívét
és öledben nyugszik a fájdalom,
ha neved gondolataiban
a nyugalmat jelenti és torkod
vánkosának hűse,
és az éjbe szökő hangod még
viharoktól nem érintett gyümölcsös.

Akkor maradj mellette
és légy irgalmasabb azoknál,
akik előtted csókolták.
Félj a visszhangoktól, melyek a szeplőtlen
szerelem nyoszolyájához közelednek.
És légy gyengéd a zúgó,
háborgó tengerek által mosott
láthatatlan hegyek alatt zajló álmaihoz.

Járd be partjait. Találkozzál
a gyászoló kardszárnyú delfinekkal.
Bolyongj erdejében. A kicsiny gyíkok
nem fognak bántani.
És az általam szelídített szomjas kígyók
alázatosak lesznek előtted.

Neked daloljanak azok a madarak,
melyeket fagyos éjjeleken én melegítettem.
Téged símogasson az a gyermek, akit
a puszta országúton én védtem a besúgóktól.
Néked illatozzon az a virág,
melyet könnyemmel öntöttem.

Nem érhettem meg legszebb
férfikorát. Termékenységét
nem ölelhettem keblemre,
melyet a vásárokon hajcsárok
és kapzsi rablók
tekintetei dúltak.

Gyerekeit sosem fogom
kézen fogva vezetni. És a meséket
melyeket rég elkészítettem,
talán egy fekete erdőben
magárahagyott bocsnak
mesélem majd.

Te akinek keze az anyémnél hamvasabb,
gyanútlan álmaihoz
légy gyengéd.
De engedd meg, hogy lássam
az arcát, míg az ismeretlen évek
lassan változtatják.
És néha mondj valamit róla,
hogy ne idegeneket kelljen kérdeznem,
akik csak csodálkoznak majd, vagy
a szomszédokat, akik sajnálnak.

Te akinek keze az anyémnél hamvasabb,
maradj mellette és
védjed álmait.